

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: GŽ Ob-125/2026-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Jadranke Travaš, kao predsjednice vijeća, R. P., kao članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice te K. G., kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja maloljetnog L. A. iz K. Š., P. R. 22, OIB:, kojeg zastupa poseban skrbnik D. B., odvjetnik u K. K., C. dr. F. T.A, protiv 1. tuženog Lj. M. iz P., U. O. B. 12, OIB:, 2. tuženog S. A. iz B., D. 1, OIB: 73211822051, kojeg zastupa punomoćnik Ž. D., odvjetnik u P., Sv. F. 9 i 3. tužene R. V. iz K. Š., C. dr. F. T., OIB:, uz sudjelovanje C. za s. s. s., P. K., radi osporavanja i utvrđivanja očinstva, donošenja odluke s kojim će roditeljem dijete živjeti, odluke o načinu ostvarivanja prava na roditeljsku skrb i radi uzdržavanja, odlučujući o žalbi 2. tuženika protiv presude o. suda u S., poslovni broj P Ob-330/2013 od 4. siječnja 2019., u sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba 2. tuženog S. A., kao neosnovana i potvrđuje presuda O. suda u S., poslovni broj P Ob-330/2013 od 4. siječnja 2019. u pobijanom dijelu pod točkom V. izreke, u dijelu kojim se nalaže 2. tuženiku S. A. isplatiti maloljetnom tužitelju naknadu za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 21. lipnja 2001. do 31. prosinca 2007. od ukupno 5.176,19 eura (39.000,00 kuna), zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama, kao i u dijelu kojim se nalaže 2. tuženiku isplatiti maloljetnom tužitelju zatezne kamate na suđenu glavnici za uskraćeno uzdržavanje (za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 1. lipnja 2013.) od 4.379,85 eura (33.000,00 kuna), koja teče na svaki mjesečni obrok od 66,36 eura (500,00 kuna), od posljednjeg dana u mjesecu do 3. siječnja 2019.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvog stupnja suđeno je:

„I. Utvrđuje se da tuženik ad 1. Lj. M. OIB:, nije biološki otac mal. tužitelja L. A. OIB:, kojeg je dana 21. lipnja 2001. godine rodila tužena ad

3. R. V. OIB:, a koja činjenica rođenja mal. tužitelja L. A. je upisana u maticu rođenih matičnog područja P. za godinu pod rednim brojem

II. Utvrđuje se da je tuženik ad 2. S. A. OIB: biološki otac mal. L. A., kojeg je dana godine rodila tužena ad 3. R. V. OIB:, a koja činjenica rođenja mal. tužitelja L. A. je upisana u maticu rođenih matičnog područja P. za godinu pod rednim brojem

III. Mal. tužitelj L. A. će živjeti s majkom R. V., uz zajedničku roditeljsku skrb.

IV. Susreti i druženja tuženika ad 2. S. A. s mal. tužiteljem L. A. održavat će se posljednje subote u mjesecu u trajanju od 4 sata i to od 10,00 sati do 14,00 sati.

V. Nalaže se tuženiku ad 2. S. A. da u roku od 15 dana isplati mal. tužitelju L. A. naknadu za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 21. lipnja 2001. godine do 01. lipnja 2013. godine u ukupnom iznosu od 72.000,00 kn zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na svaki mjesečni iznos od 500,00 kn teče od dana dospijeca istog i to posljednjeg dana u mjesecu za tekući mjesec pa do isplate i to za period od 21. lipnja 2001. godine pa do 30. lipnja 2002. godine po stopi od 18%, od 01. srpnja 2002. godine pa do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15%, od 01. siječnja 2008. godine pa do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14%, od 01. srpnja 2011. godine pa do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12%, od 01. kolovoza 2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. Za više traženo i to za iznos od 71.000,00 kn kao i za više tražene zakonske zatezne kamate, tužbeni zahtjev se odbija.

VI. Dužan je tuženik ad 2. S. A. mjesečno doprinositi za uzdržavanje mal. tužitelja L. A. iznosom od 500,00 kn mjesečno počevši od dana podnošenja tužbe, 12. lipnja 2013. godine, pa ubuduće, s tim da je obroke dospjele do pravomoćnosti ove presude dužan isplatiti odjednom u roku od 15 dana, a ubuduće kako budu dospijevali, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeca svakog pojedinačnog mjesečnog iznosa pa do konačne isplate i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. godine pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve na ruke majke, tužene ad 3. R. V.. Za više traženih 500,00 mjesečno, tužbeni zahtjev se odbija.“.

2. Protiv navedene presude u dijelu pod točkom V. i VI. u dijelu kojim je udovoljeno zahtjevu tužitelja, žali se 2. tuženik zbog svih žalbenih razloga propisanih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP). Predlaže presudu u pobijanom dijelu preinačiti u smislu žalbenih navoda, podredno presudu u tom dijelu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

3. Povodom navedene žalbe 2. tuženika, kao i žalbe tužitelja, u ovoj pravnoj stvari je donesena drugostupanjska odluka pod poslovnim brojem GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019., kojom je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja (i potvrđen dio točke V. izreke pobijane presude kojom je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu 71.000,00 kuna i za više tražene zatezne kamate te u toč. VI. izreke kojom je odbijen zahtjev za više traženih 500,00 kuna mjesečno), kao i žalba 2. tuženika (u dijelu pod točkom V. izreke kojim mu je naloženo platiti naknadu za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 1. lipnja 2013. od ukupno 33.000,00 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama od 4. siječnja 2019. te u točki VI. izreke kojim mu je naloženo da doprinosi za uzdržavanje tužitelja 500,00 kuna mjesečno sa pripadajućim zateznim kamatama), koja presuda je po žalbi 2. tuženika djelomično preinačena u dijelu pod točkom V. izreke, na nači da je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu naknade za uskraćeno uzdržavanje od ukupno 39.000,00 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama (za razdoblje od 21. lipnja 2001. do 31. prosinca 2007.), kao i zahtjev za isplatu zateznih kamata na suđenih 33.000,00 kuna na svaki mjesečni obrok od 500,00 kuna od posljednjeg dana u mjesecu do 3. siječnja 2019. (donošenja prvostupanjske presude u ovom predmetu).

4. Rješenjem V. s. R. H. poslovni broj Rev-4371/2019-2 od 29. listopada 2019., odbačena je revizija tužitelja protiv navedene presude Ž. suda u Z. poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019, nakon čega je tužitelj U. sudu R. H. podnio ustavnu tužbu.

5. U. sud R. H. je usvojio ustavnu tužbu tužitelja i ukinuo presudu suda drugog stupnja poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019, u preinačenom dijelu te je predmet u tom dijelu vratio ovom sudu na ponovan postupak (odlukom pod poslovnim brojem U-III-777/2020. od 1. listopada 2025.).

6. Naprijed navedenom odlukom U. suda R. H. poslovni broj UIII-777/2020. od 1. listopada 2025., polazeći od zaključka da je pravo zahtijevanja uskraćenog uzdržavanja izričito bilo propisano člankom 60. Zakona o izmjenama i dopunama Obiteljskog zakona iz 2003., i za razdoblje prije 1. siječnja 2008., a koju odredbu Ž. s. nije primijenio, utvrđuje da je tužitelju povrijeđeno ustavno pravo na pravično suđenje zajamčeno člankom 29. stavkom 1. U. R. H., slijedom čega odlučuje kao u izreci svoje odluke.

7. Stoga je predmet ovoga žalbenog postupka odlučivanje o žalbi 2. tuženika u dijelu kojim je Ž. s. u Z. presudom poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019., preinačio prvostupanjsku presudu u dijelu pod točkom V. izreke i odbio zahtjev tužitelja za isplatu naknade za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 21. lipnja 2001. do 31. prosinca 2007. od ukupno 39.000,00 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama, kao i u dijelu kojim je odbio zahtjev za isplatu zateznih kamata na suđenih 33.000,00 kuna (za razdoblje uskraćenog uzdržavanja od 1. siječnja 2008. do 1. lipnja 2013.), na svaki mjesečni obrok od 500,00 kuna mjesečno od posljednjeg dana u mjesecu sve do do 3. siječnja 2019.

8. Žalba 2. tuženika nije osnovana.

9. Ispitujući pobijanu presudu i postupak koji joj je prethodio, nije utvrđeno da su počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti prema odredbi čl. 365. st. 2. ZPP-a.

10. U provedenom postupku prvostupanjski sud je utvrdio sve činjenice koje su odlučne i bitne za donošenje odluke u ovome sporu, na koje utvrđeno činjenično stanje je pravilno primijenio materijalno pravo.

11. Kako je prethodno navedeno, predmet spora u žalbenom stupnju postupka je zahtjev maloljetnog tužitelja za isplatu naknade za uskraćeno uzdržavanje koji zahtjev tužitelj temelji na tvrdnji da se radi o nenamirenim dospjelim svotama za njegovo uzdržavanje koje je trebao platiti 2. tuženik, njegov biološki otac koji s njim ne živi, u razdoblju od njegovog rođenja (21. lipnja 2001), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku.

12. Iz sadržaja spisa i pobijane presude (u dijelu u kojem je ista postala pravomoćna nakon donošenja odluke ovoga drugostupanjskog suda povodom žalbi tužitelja i 2. tuženika), proizlazi pravomoćno utvrđeno da 1. tuženi Lj. M. nije biološki otac maloljetnog tužitelja (kojeg je 21. lipnja 2001. rodila 3. tužena R. V., a koja činjenica rođenja je upisana u maticu rođenih matičnog područja Požega za godinu 2001. pod rednim brojem 524.), već da je 2. tuženik biološki otac maloljetnog tužitelja, kojom presudom je pravomoćno odlučeno i o tome da će maloljetni tužitelj živjeti s majkom, uz zajedničku roditeljsku skrb, da će se susreti i druženja 2. tuženika s maloljetnim tužiteljem održavati posljednje subote u mjesecu u trajanju od 4 sata i to od 10,00 sati do 14,00 sati. Pri tome, navedenom presudom je pravomoćno odlučeno i o obvezi 2. tuženika platiti maloljetnom tužitelju naknadu za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 1. lipnja 2013. od ukupno 33.000,00 kuna sa pripadajućim zateznim kamatama od 4. siječnja 2019. pa do isplate, kao i mjesečno doprinositi za uzdržavanje maloljetnog tužitelja iznosom od 500,00 kuna (66,36 eura) mjesečno počevši od podnošenja tužbe 12. lipnja 2013. pa ubuduće.

13. Iz rezultata provedenog prvostupanjskog postupka proizlazi utvrđenim da maloljetni tužitelj stanuje u zajedničkom kućanstvu s majkom, 3. tuženicom, iako je isti tijekom 2017. godine i 2018. godine bio privremeno smješten u D. za djecu M. S., da tužiteljeva majka nema nekretnina ni pokretnina značajnije vrijednosti, da ostvaruje dohotke malih vrijednosti te da prima socijalne potpore i dječji doplatak, dok je za 2. tuženika utvrđeno da je do 2017. godine stanovao sa svojim roditeljima, a nakon toga s izvanbračnom partnericom, maloljetnim sinom J. U. te četvero djece njegove izvanbračne partnerice, u kući u vlasništvu sina J., da 2. tuženik nema u vlasništvu nekretnina, pokretnina značajnije vrijednosti, da nije zaposlen te nema dohotka, već da ostvaruje primitke s naslova socijalnih potpora, da 2. tuženik ima djelomični gubitak radne sposobnosti sa preostalom radnom sposobnosti te da nije sposoban za poslove koji zahtijevaju dugotrajno stajanje, sjedenje, prignut i sagnut položaj kralježnice pri radu, dizanje i nošenje tereta te za upravljanje radnim strojevima, da je 2. tuženik, koji je NKV radnik, u mogućnosti obavljati poslove 3-4 sata dnevno, uz uvjet slobodnog ritma rada uz navedena radna isključenja, pri čemu da uz maloljetnog tužitelja ima i

zakonsku obvezu uzdržavanja sina D. M. od 6. travnja 2007., koju obvezu uzdržavanja je imao i u odnosu na sina J. U. od prosinca 2014. do veljače 2017.

14. Prvostupanjski sud je temeljem rezultata provednog postupka djelomično usvojio postavljeni tužbeni zahtjev za uskraćeno uzdržavanje, pozivom na odredbu čl. 209. tada važećeg Obiteljskog zakona („Narodne novine“, broj 116/03, 17/04, 136/04, 107/07, 57/11, 61/11, 25/13 i 5/15, dalje: ObZ/03), u svezi s čl. 228., čl. 231., čl. 232. st. 1., čl. 233. i čl. 300. st. 1. istog Zakona, kao i pozivom na čl. 27. Konvencije o pravima djeteta („Narodne novine“ - Međunarodni ugovori, broj: 12/93, 20/97, 4/98, 13/98, 5/02, 7/02, 2/03, 2/17 i 4/17), obvezujući 2. tuženika da tužitelju na ime naknade za uskraćeno uzdržavanje za razdoblje od 21. lipnja 2001. (rođenje tužitelja) do 1. lipnja 2013. (podnošenje tužbe u ovom postupku), isplati ukupno 72.000,00 kuna (9.556,04 eura), odnosno mjesečno iznos od po 500,00 kuna (66,36 eura), imajući u vidu da kod 2. tuženika postoji preostala radna sposobnost, pa da unatoč činjenici što nije realno za očekivati postojanje lake mogućnosti njegovog zaposlenja, da je isti dužan doprinositi za uzdržavanje maloljetnog tužitelja, s obrazloženjem da samo potpuno radna nesposobnost roditelja može osloboditi obveze da doprinosi za uzdržavanje svoje maloljetne djece (čl. 232. st. 2. ObZ/03), tako da kod postojanja djelomične radne sposobnosti, kao što je konkretan slučaj, obveza roditelja da doprinese za uzdržavanje i dalje postoji, pa cijeneći dob maloljetnog tužitelja, njegove svakodnevne potrebe s područja prehrane, higijenskih potrepština, odjeće, obuće, obrazovanja, rukovodeći se mogućnosti svakog od roditelja, smatra da je 2. tuženik, kao otac, u mogućnosti doprinositi za uzdržavanje maloljetnog tužitelja mjesečno iznosom od 500,00 kuna, koji iznos je utvrdio uzimajući u obzir sva primanja i stvarne mogućnosti stjecanja zarade oba roditelja, njihove vlastite potrebe i druge zakonske obveze uzdržavanja, a posebice cijeneći sve ono što u vidu čuvanja, njege i skrbi ulaže majka tužitelja s kojom isti i živi, dok je za više traženo i to za iznos od 71.000,00 kuna (9.423,32 eura), tužbeni zahtjev odbio.

15. Na dosuđeni iznos tužitelju su priznate zatezne kamate sukladno čl. 209. st. 4. ObZ/03, od posljednjeg dana u mjesecu za tekući mjesec pa do isplate.

16. Žalbenim navodima 2. tuženik osporava aktivnu legitimaciju maloljetnog tužitelja tražiti uskraćeno uzdržavanje od rođenja pa do utvrđenja da je 2. tuženik njegov biološki otac, uz tvrdnju da istu može imati samo osoba koja je umjesto njega plaćale uzdržavanje, ističući da je on tek u ovom postupku saznao da je biološki otac tužitelja, pa da ne može snositi posljedice nebrige majke oko utvrđivanja oca djeteta kroz vrijeme od 13 godina, upirući i na svoje loše zdravstveno stanje zbog kojeg nije sposoban, niti u mogućnosti ostvarivati prihode i sredstva za svoje uzdržavanje, pa tako niti za uzdržavanje tužitelja, a da mu je preostala radna sposobnost takve prirode da s obzirom na nju, nije u mogućnosti naći zaposlenje, niti bilo što raditi, pri čemu da sud nije niti utvrdio konkretno na koji način i koji iznos sredstava bi on (s obzirom na preostalu radnu sposobnost), mogao ostvariti i kojim radom te postoji li uopće mogućnost njegova zaposlenja.

17. Na žalbene navode 2. tuženika je prije svega za odgovoriti da 2. tuženik neosnovano prigovara nedostatku aktivne legitimacije na strani maloljetnog tužitelja za podnošenje zahtjeva za uskraćeno uzdržavanje, imajući u vidu da pravo

maloljetnog tužitelja zahtijevati naknadu za uskraćeno uzdržavanje proizlazi iz same zakonske odredbe čl. 209. st. 2. i 4. ObZ/03 koja propisuje da je roditelj koji nije uzdržavao svoje dijete koje s njim ne živi u obiteljskoj zajednici, a bio je dužan to učiniti, dužan djetetu isplatiti naknadu za uskraćeno uzdržavanje i unatrag od nastanka toga prava pa do podnošenja tužbe, pri čemu se smatra da je obveza uzdržavanja za pojedini mjesec nastala koncem mjeseca za koji je uzdržavanje trebalo dati.

18. Pri tome je bez utjecaja na pravo tužitelja potraživati navedenu naknadu činjenica da je 2. tuženik tek u ovom postupku saznao da je otac djeteta, imajući u vidu da je u skladu s naprijed citiranom odredbom propisana obveza roditelja (koji nije uzdržavao svoje dijete koje s njim ne živi u obiteljskoj zajednici, a bio je dužan to učiniti), isplatiti djetetu naknadu za uskraćeno uzdržavanje i unatrag od nastanka toga prava, koje pravo na uzdržavanje za dijete nastaje od njegova rođenja, za koju činjenicu se vezuje i obveza roditelja da uzdržava svoje maloljetno dijete, bez obzira je li znao ili nije da je otac djeteta, odnosno neovisno o tome što je tek naknadno utvrđen ocem pravomoćnom sudskom odlukom, kao u konkretnom slučaju.

19. Slijedom obrazloženog, pravilno sud prvog stupnja zaključuje o pravu maloljetnog tužitelja zahtijevati uskraćeno uzdržavanje unazad, tj. i prije nego što je podnio zahtjev (tužbu) u ovom postupku, pri čemu to pravo tužitelju pripada od njegovog rođenja, neovisno o tome što je pravo na uskraćeno uzdržavanje propisano tek odredbom čl. 9. Zakona o izmjenama i dopunama ObZ-a iz 2003. („Narodne novine“, broj 107/07), kojom su u čl. 209. dodani stavci 2, 3. i 4. (kojima je propisano pravo na naknadu za uskraćeno uzdržavanje unatrag od nastanka toga prava pa do podnošenja tužb), koji Zakon o izmjenama i dopunama ObZ-a je stupio na snagu 1. siječnja 2008., na što ukazuje i U. s. R. H. u svojoj odluci pod poslovnim brojem U-III777/2020. od 1. listopada 2025. (kojom je usvojio ustavnu tužbu tužitelja i ukinuo presudu suda drugog stupnja poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019, u preinačenom dijelu te je predmet vratio ovom sudu na ponovan postupak), imajući u vidu da je u konkretnom slučaju sam zakonodavac čl. 60. Zakona o izmjenama i dopunama ObZ-a iz 2003., odstupio od načela zabrane povratnog djelovanja zakona i propisa te izričito propisao da se odredba članka 9. toga Zakona primjenjuje i na odnose koji su nastali prije njegovog stupanja na snagu, odnosno da se pravo isplate naknade za uskraćeno uzdržavanje priznaje i prije 1. siječnja 2008.

20. Na žalbene navode 2. tuženika kojima upire na svoje loše zdravstveno stanje (zbog kojeg nije sposoban ostvarivati prihode i sredstva za svoje uzdržavanje, pa tako niti za uzdržavanje tužitelja, a da mu je preostala radna sposobnost takve prirode da s obzirom na nju, nije u mogućnosti naći zaposlenje, niti bilo što raditi), valja ukazati na odrebu čl. 232. st. 2. ObZ/03, na koju se pravilno pozvao i sud prvog stupnja, čiji smisao je taj, da se obveze uzdržavanja oslobodi samo onaj roditelj koji nema nikakvih prihoda, niti imovine, a zbog potpune radne nesposobnosti nije u mogućnosti stjecati bilo kakovu zaradu i na taj način izvršavati svoju zakonsku obvezu uzdržavanja maloljetnog djeteta.

21. S obzirom na to da kod 2. tuženika postoji preostala radna sposobnost, prvostupanjski sud je pravilno zaključio da 2. tuženik temeljem prethodno citirane odredbe ObZ/03 ne ostvaruje uvjete za oslobođenje od plaćanja uzdržavanja

maloljetnog djeteta i to neovisno o tome što mu ta preostala radna sposobnost ne daje mogućnost lakog pronalaska posla koji bi mogao raditi, čime se navedeni žalbeni prigovori ukazuju neodlučnima za obvezu 2. tuženika izvršavati zakonsku obvezu uzdržavanja svoga maloljetnog djeteta.

22. Stoga, imajući u vidu utvrđene potrebe maloljetnog tužitelja (koji je u razdoblju koje je predmetom ovoga žalbenog postupka bio predškolske dobi), kojim utvrđenim potrebama 2. tuženik žalbenim navodima određeno niti ne prigovara, pravilno je sud prvog stupnja obvezao 2. tuženika na plaćanje uskraćenog uzdržavanja u iznosu od 500,00 kuna (66,36 eura) mjesečno, što je u granicama (a u određenom razdoblju i znatno ispod nje) minimalnog novčanog iznosa potrebnog za mjesečno uzdržavanje maloljetnog djeteta kroz utuženo razdoblje koju je dužan platiti roditelj koji ne stanuje s djetetom (čl. 232. st. 4. i 5. ObZ/03).

23. Uz nespornu činjenicu da 2. tuženik čitavo vrijeme novčano, niti na bilo koji drugi način nije doprinosa za uzdržavanje maloljetnog tužitelja, imajući u vidu da je 2. tuženik za uzdržavanje maloljetnog tužitelja pobijanom presudom u obvezi platiti naknadu za uskraćeno uzdržavanje mjesečno u znatno manjim iznosima od minimalno propisanih iznosa uzdržavanja mjesečno, utoliko su neosnovani žalbeni navodi 2. tuženika kojima prigovara da obvezu ne može ispuniti jer se zbog zdravstvenog stanja i nedostatne preostale radne sposobnosti ne može zaposliti, niti ostvarivati prihode za vlastito uzdržavanje (a time i žalbeni navodi da tijekom postupka nije niti utvrđeno konkretno na koji način i koji iznos bi tuženik mogao ostvariti zaposlenjem s preostalom radnom sposobnosti), imajući u vidu da se zakonske obveze da (i kao ograničeno radno sposoban roditelj) uzdržava maloljetno dijete, kako je to već prethodno i navedeno, ne može osloboditi, koja obaveza uzdržavanja nije mogla biti određena u manjem iznosu od navedenog, pri čemu valja dodati da je obveza roditelja doprinositi za uzdržavanje maloljetnog djeteta i na uštrb vlastitog uzdržavanja, jer se prioritarno imaju štiti imovinski interesi maloljetnog djeteta koje se ne može samo uzdržavati.

24. Stoga, pravilno je prihvaćen zahtjev maloljetnog tužitelja za uskraćeno uzdržavanje za cijelo utuženo razdoblje (od rođenja pa do podnošenja tužbe), pa kako je prvostupanjska presuda u dijelu potraživanja za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 1. lipnja 2013. u ukupnom iznosu od 33.000,00 knuna (po 500,00 kuna mjesečno), potvrđena presudom ovoga suda poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019. (kojom drugostupanjskom presudom je u tom dijelu odbijena žalba 2. tuženika), valjalo je i u preostalom dijelu koji je predmetom ovoga žalbenog postupka, potvrditi pobijanu presudu za iznos od ukupno 5.176,19 eura (39.000,00 kuna), zajedno sa zateznim kamatama koje na svaki pojedinačni mjesečni iznos od 66,36 eura (500,00 kuna), teku od dana dospijeca istog i to posljednjeg dana u mjesecu za tekući mjesec pa do isplate (kako je to propisano odredbom čl. 209. st. 4. ObZ/03, po kojoj se smatra da je obveza uzdržavanja za pojedini mjesec nastala koncem mjeseca za koji je uzdržavanje trebalo dati).

25. S tim u vezi, rukovodeći se navedenom odredbom čl. 209. st. 4. ObZ/03, valjalo je potvrditi pobijanu presudu i u preostalom dijelu koji se odnosi isplatu zateznih kamata na pravomoćno suđenih 4.379,85 eura (33.000,00 kuna), imajući u vidu da je

presudom ovoga suda poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019., pobijana odluka preinačena na način da je u tom dijelu odbijen zahtjev za isplatu zateznih kamata na glavnici od 4.379,85 eura (33.000,00 kuna) koja se odnosi na potraživanje naknade za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 3. siječnja 2019., na svaki mjesečni obrok od 66,36 eura (500,00 kuna), od posljednjeg dana u mjesecu sve do 3. siječnja 2019. (donošenja prvostupanjske presude u ovome sporu), sve to s obzirom na zakonom propisanu obvezu roditelja da uzdržavaju svoju maloljetnu djecu, koja obveza nastaje u trenutku njihova rođenja, na što ne može biti od utjecaja činjenica da je 2. tuženik tek naknadno u ovom postupku presudom suda prvog stupnja od 4. siječnja 2019., utvrđen ocem maloljetnog tužitelja (a koju činjenicu Ž. sud u Z. u presudi poslovni broj GŽ Ob-353/2019-2 od 4. lipnja 2019., po stavu ovoga suda, pogrešno koristi kao argument za odbijanje tužbenog zahtjeva u tom dijelu, s tvrdnjom „da tužitelj nije imao pravo zahtijevati ispunjenje te obveze odnosno naknadu za uskraćeno uzdržavanje prije nego što je pravomoćno utvrđeno očinstvo, kada je dospjela njegova obveza i od kada počinje teći zatezna kamata“).

26. Stoga, valjalo je temeljem odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a, odbiti kao neosnovanu žalbu 2. tuženika i potvrditi prvostupanjsku presudu.

27. Zbog svega iznesenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 19. svibnja 2026.

Predsjednica vijeća
Jadranka Travaš